

BORSSZEM JANKÓ

ELFAJULÁS.

— Saturnusnak tünődése. —

—Egyik satnyább mint a másik. Az embernek igazán elmegy a kedve az apai örömöktől.

Boldog új esztendőt!

SZÖKJETEK nagy urak, papok és bankárok,
Kereskedők, gazdag városi polgárok;
Szökjetelek színészek, művészek, szerkesztők,
S hagyjatok magatok után egy útvészőt!
Mert hiába minden »előre megváltás«,
Nyakatokba zúdul most az isten-áldás;
Még ki se pítymallik, már hallik, — rettentő!
Kinyújtott marokkal: »boldog új esztendő!«

Csengettyüt levágni, az ajtót bezárni,
Mit használ? Nem tudod a végét kívárni!
A szobaáristom végre is dühbe hoz,
Kirohansz, — véged van! Törbe csalt a gonosz!
Akárhova nézel: szerencse-kivánó,
Verseket éneklő, zsebedben turkáló.
Verejték-törlésre nem elég két kendő —
Igy kezdődik el a »boldog új esztendő!«

Hát még folytatása! — mikor már azt hiszed:
Szerencse kívánók nem lesik léptidet,
Mikoron az új év már egynéhány kontót
Hozott a nyakadra, mint nyugalom-rontót;
Mikor már láthatod, hogy az új év se más,
Hanem mint a régi, csak olyan zaklatás:
Akkor is éléd hoz, s nem egyet, sem kettőt,
De egy egész sereg »boldog új esztendőt.«

Higyétek: e sorsból nincs más menekülés,
Mint a kacagásban talált kibékülés!
S ha már fizetni kell bőven és teljesen:
Jobb fizetni úgy, hogy nevetni lehessen!
Fizetni s nevetni: erre csak egy mód van —
Nem leled másutt, csak a »Borsszem Jankóban.«
Csekélység az ára, s nevést rá rettentőt.
Ha már boldogra nem futja ki — legalább
Szerezhetsz magadnak v i d á m új esztendőt.

NÉPSZÁMLÁLÁS.

Mondok!

No ez ecczer nem vonyom meg uri
helüsslésömet attü jaz nipóvasó bizott-
ságtü, amér az emböriség nyöstiny fel-
nek kék papiroson veszi föl az karak-
terjít. Mer az asszony, kivált ha szíp,
mindig kék.

Borsszem Jankó mint tűzoltó.

— A 4000-dik virrasztás. —

A Z ÖNKÉNYTES-tűzoltóknak kemény éjszakájok volt hétfőn. Mintha csak Vulkán maga kelt volna a sikra, hogy 4000-dik virrasztásukat lehető legborsosabbá tegye. Már este 8 órakor tűz ütött ki a népszínház táján, a kis herceg palotájában, mint-hogy Blaháné vigyázatlanul bánt röppentyűivel. Szerencsére a függöny többszöri legördítése által el lehetett oltani s csak egy pár tuczat ócska sziv égett oda.

Kilencz órakor a Hungária szálló nagy termében gyult ki egy rakás emelkedett érzület, szintén vigyázatlanság által, midőn néhány vendég rágyújtott egy pár toasztra. Ambár százötven tűzoltó jelent meg a helyszínen, mégis éjfélutánig tartott a küzdelem a bős elem pusztításai ellen. Follmann parancsnok maga is jelen volt és víz hiányában pezsgővel oltotta a lángoló lelkesedést, míg Bárány parancsnok az új szifon-rendszerű fecskendőket jó sikerrel használta. Ribáry miniszteri tanácsos, ki szintén megjelent, a »tüzre« ivott, ami azonban oltószert gyanánt nem igen ajánlható, sőt inkább ezt még jobban fölélesztette. Emberi halál szerencsére nem esett, ellenben jelentékeny számu vágómarha és baromfi sült meg. A hőség akkora volt, hogy roppant távolságra megéreztek; még a bordeauxi bort is langyosnak tapasztalták tőle. Igen jó hasznát vették ez alkalommal a gőzszivattyunak, és tömérdek füstöt szivattyuztak ki borostyánkő-, tajték- és papiros-csövek segédelmével. Az elégett értékes holmi közt nagymennyiségü kül- és belföldi szivart is emlegetnek, mely nem volt biztosítva. A Széchenyi hasa telegrammjának villanyos szikrái belesziporkáztán a terembe, lángra lobbantotta az egész vártát.

Egy-egy távirat arról is értesítette a tüzes vízi legénységet, hogy a vidék sok békés hajlékába csóvát dugtak. Mikor kifejtették, látták, hogy népszámlálási ivck, kávé- s cukor-adó javaslatok voltak. A hely színén megjelent néhány kormánypárti, köztük a vízispány s szerencsésen lelocsogták.

A közlés tökéletessége végett megemlítendő még, hogy a terem szomszédságában vízi-játék folyt, melyben sok laikus vett részt.

Ezalatt az egész városban szanaszét ezer meg ezer láng gyult ki, jobbadán a gáztársulat ingatlanaiban. Ugy látszik, hogy a társulat valamely ellensége akarta elpusztítani a gázkészletet, ami részben sikerült is, mert éjfélikor az oltási munka még csak a lángok felinél ért célzt, a többit pedig csak reggel sikerült végre eloltani. Természetes, hogy nagymennyiségü gáz égett oda, ami a társulatnak tetemes pénzében van. Hét óra előtt pár perczel az égbolt keleti részén tűzpir ütött ki s terjedt mindinkább, fölverve újra a tűzoltókat. Csakhamar kiderült azonban, hogy az csak a napfölkelte volt és így kirukkolás nem történt.

Cancanum triumphale.

— Nagy diadalmi kórtáncz a megnyitott gyapjas muzsa tiszteletére. —

Dr. Hombár Mihály védbeszédeiből.

Valóban, tettes törvényszék, kérdennem kell: polgárosult és szabad államban élünk-e? Hiszen védenczem, pálinkás Kohn Jakab, midőn mázsáját kiakasztá, a buza kevesebbet nyomván, Molnár Istvánnak kevesebbet fizetett: nem eladónak buzájával de a mázsával, tehát sajátjával bánt el tetszés szerint. — Polgárosult és szabad államban pedig a saját tulajdonnal való tetszés szerinti elbánás jogossága kérdés alá sem jöhet.

*

Igaz, hogy Sugár Balázs saját leányával folytatván viszonyt, utálatos tettet követett el. De másrészt a születő gyermek atya mindig bizonytalan lévén, kérdés, vajjon nejének leánya az ő leánya volt-e? Miért is őt tényálladék hiányában fölmentetni kérem.

*

Hamis kártyajátékkal vádolt Morgenstern Izidor a panaszos által mondott időben nem is volt Erdőzugon, hanem Pöstyénben feküdt lábtörés miatti öntudatlan állapotban. Mivel tehát a bűnös cselekményt saját távollétében és öntudatlan állapotban követte el: kérem ezt enyhítő körülménynek betudni.

*

Én egy közönséges lopásnak nem tulajdonítok súlyt ezt a gyakorlatnak köszönhetem.

*

Az új tizes bankó.

— Saját bankkormányzónk tudósítása. —

z 1881-iki új tizesbankó csak olyan czélszerűtlen és művészietlen alkotás, mint a régi.

Legfeltűnőbb sajátága az, hogy tulajdonkép nem is létezik, mert az ugynevezett tizesbankó valójában huszasbankó, lévén beléje foglalva egy magyar és egy német tíz forintos. Naiv kedélyek ennek tán meg is örülnek, hiszen 10 frt helyett 20-at kapnak; de a dolog épen megfordítva áll: 20 frt értékű papiros csak 10 frtba fogadtatik el.

Feltűnő továbbá, hogy a hivatalos leírás szerint az új bankjegy 130 millimeter széles. Ez is épen olyan ámitás, mint a főnebbi. A millimeter szélesség csak az ezres bankónak dukál, a tizesnek pedig decimeter. Hanem a bank 130 millimetert ad, melyet csak 1:3 decimeterbe fogad el. Ime a nesze semmi fogd meg jól legújabb maszkarádjá.

Igen czélszerűtlen ujtás az, hogy az új bankjegynek nincsen víznyomása. Ezt csakhamar meg is fogjuk érezni, ha a nemzeti színjáték alkalmával hiába fogjuk kérdezni, hogy: mi a vízi? A színjátékot illetőleg az osztrák magyar bank egyáltalán nem igen lehet szakismerő, mert a régi tizesek kecsgettető remény-zöld színe helyett az újakon csak kék és barna foltokat mutat, mint az oly állam bankójához illik, a mely ugyancsak meg van verve. Ily czélzatos bankjegyeket a kormánynak kár volt jóváhagyni.

A bank illetékességén mindenesetre tulmegy, hogy titokban a horvátoknak is helyt engedett az új tizeseken, holott a 67-iki statutum nekik csak fehér lapot ígért, és nem barnát sem kéket. A bankjegy mindegyik fele ugyanis hármás cikkelyezést mutat, tehát »három egy.« E módozat által a bank a monarchia dualistikus alapját támadja meg. bankjegye alkotmány-ellenes; ez pedig annál inkább áll, minthogy a »három egy« fogalma nemcsak a magyar, hanem az osztrák oldalon is megvan, a hová pedig sehogysem tartozhatik.

Igen különös ötlet az, hogy a bankjegy mindenik felén egy eszményszerű (ideális) asszonyi fej fordul elő kétszer, és pedig a hivatalos leírás szerint, az egyik a másikkal tükörképe. Erre nézve bátrak vagyunk megjegyezni: 1. hogy a bankó igen reális valami s azon az ideálisnak számára nincsen hely; 2. hogy az osztrák-magyar banknak semmi joga nincsen, azt, amit ő eszményinek tart, a monarchia népeire eszménykép gyanánt ráerőszakolni; 3. hogy még kevesebb joga van az osztrákok eszményképét a magyarokra is rátukmálni; 4. hogy eszményszerű nőnek azt épen nem lehet nevezni, aki tükörképe nélkül még a bankó-nyomdában sem mutatkozik, hanem ez ellenkezőleg csak a hiúság eszményképe és csak az osztrák-magyar pénzügy hiúságát jelképezheti; 5. eléggé világos, hogy ez az egész állítólagos ideál csak czenralista ravaszkodás, mely a kétfejű sas helyett legalább a kétfejű asszonyt csempészte be a bankó magyar felére is.

Fölöttébb czélszerűtlennek ítéljük továbbá:

1. azt, hogy a bankó-hamisításának büntetésére vonatkozó figyelmeztetés »mikroszkopikus« írásban van kitéve, mert e szerint a rövidlátó vagy a gyöngeszemű hamisítónak az a mentsége van, hogy az intést nem tudta elolvasni;

2. azt, hogy ezen szöveg »igen keskeny, sötét-kék kerettel van beszegve«, mert a keskenysége miatt azt még könnyebben át lehet hágni.

A tényleges politikai viszonyokkal ellenkezik továbbá az is, hogy a bankjegy mindenik felén a bank monogramja látható. Ily monogrammnak dualisztikus államban helye nem lehet. De ezenfelül még e monogrammnak államjogi vitákra is adhatnak alkalmat, mert a csehek majd az »Ö. U. B.« kezdőbetűkből azt olvassák ki, hogy »Österreich und Böhmen«, a magyar »O. M. B.« pedig azt is jelentheti, hogy »Ozmán-Magyar Birodalom«, sőt azt is, hogy: »Olvasta Mokány Berczi«.

Igen jellemző s a közbátorságot épen nem növelő részlet az is, hogy a bankjegy egész alapja csupa apró »10«-es számból áll, melyek mindegyikén ferde kereszt (X) látható. Ha már maga a bank is keresztet vet tíz forintjára, miképen fogadja azt a közönség s kivált a külföld?

Határozottan rosszabb végre az új bankjegy a réginnél azért, mert egy iparágnak igazságtalanul előnyt ad a többi fölött. Mig t. i. a régi tizesbankón a földműves, pásztor és bányász alakjai jóformán az egész termelést képviselték, addig az új tizes, a hivatalos leírás szerint, írás-szalaggal van körülveve, melyhez csipkeszerű ékitmény csatlakozik. Szalag és csipke, ez az egyetlen vonatkozás a monarchia iparára. A divatáru-ipar illetén felkarolása nyílt igazságtalanság a többi iparág, de különösen a magyar részeké ellenében, mert a szalag- és csipkeipart csaknem teljesen a monarchia osztrák fele őrzi.

Az is kétes: vajlon az új bankó, a körülményes utánzás által, nem-e fog nehézségeket gördíteni az e tekintetben bár kifejlett, de minden akadály leküzdésére még sem elégséges mértékben képesített speciális hazai műiparunk elé?

Ezeket tartottuk megjegyzendőeknek az új bankóról, melynek hibái égbekiáltók ugyan, de melyet azonban mindamelllett becsületes állampolgár létünkre, mindenha bármily mennyiségben készségesen szándékozunk elfogadni.

BÉCSI KALAUER.

— Comment vous Portois?

— Merci! Boubelles.

Astronomia.

Merő fogyatkozás! A mult héten holdfogyatkozás, ezen a héten napfogyatkozás. Csak a földi csillagokban ne legyen fogyatkozás. A többit nem bánom.

P. K. L.

TUDOMÁNY

Codex Cumanicus.

— Editit Comes Géza Kún. —

VELENCZEI KÚN-KÓDEX kiadását örömmel üdvözljük mi is, ámbár oly föltétlenül nem tudunk neki tapsolni mint mások. A tudós kiadó azt gondolta, hogy az első kún szöveget adja ki s egészen elfelejtette, hogy a »Kunok« szövegét megtalálhatta volna a nemzeti színház könyvtárában is, a velencei »Marciana« helyett a budapesti Lendvai Marciana között. Arról nem is szólván, hogy a báró Kuhn idejéből fönmaradt nyelvenlékek a közös hadügyministerium levéltárában szintén figyelembe veendőek valának. Különb tén nem is gróf Kún Géza, hanem Lubrich Ágost volt volna e kódex leghivatottabb kiadója, ha ugyan Tibullusnak hiszünk, a ki szerint »fictaque Cumana lubrica terra rosa«. A mi véleményünk szerint azért, hogy a kún-kódex Petrarcától került a velencei könyvtárba, még nem lehet azt állítani, hogy az egyáltalán »Petrarcádiában született«, sőt mi ellenkezőleg azon a nézetet vagyunk, hogy a kunok őshazája Japánban keresendő, hol ők voltak a hajdani uralkodó faj, a mint hogy csakugyan a *táj kúné* azaz kún tájé volt ott az elsőség, mignem a mikádó kerekedett föltül. E japáni kunok maradékai a mai magyar *Kohnok*, kik keleti eredetüket nem is tagadták soha.

A velencei kún-kódex, hogy már erre is rátérjünk, igen érdekes. Krimiában írták és így hazánk kriminalista emlékei közé tartozik. Nyilván a Sibylla Cumana volt szerzője s onnan van, hogy tartalmát megérteni lehetetlen. E sibylla keresztneve valószínűleg Ágota volt s órála nevezik még most is hajdani lakhelyét *Kunágotának*. A szerint, amit tudósaink eddig kiderítettek, a kódex tartalma ugynevezett textus vagyis szöveg, és pedig kún textus, melynek kontextusa azonban homályos. Ugyanezért sajnós, hogy a tudós kiadó a szöveghez néhány exkurzust függesztett, a helyett, hogy konkurzus utján kún-kurzust hozott volna létre.*) A mi szerény nézetünk szerint a szöveg nem lehet egyéb mint Kun László története; s ennek ellenkezőjét be nem bizonyíthatván senki, e nézetünket fönn is tartjuk. A szöveg legkiválóbb alkotásai a sajtóhibák és ez legjobban bizonyítja a kún irodalomnak közel rokonságát a magyarral. Valamint a geologusok erratikus sziklákról beszélnek, ugy a nyelvészek is ösmernek nemzetiségi szigeteket, minő a kún, s ezeket az errátákról errátikusoknak nevezhetik. Nagy fontosságú továbbá a kódexben foglalt szógyűjtemény, mert ez meg azt bizonyítja, hogy a kún nemzet igen szófukar volt; minthogy gyűjteni csak a ritkaságokat szokás, a szó tehát náluk igen ritka lehetett. A magyar bőbeszédűséggel szemben ez a tény igen nevezetes. Czélszerűnek találjuk a kódexben foglalt kún-perzsa szótárt; minthogy perzsául minden ember tud, a kún nyelv ismerete ez által nagyon el fog terjedni. Végül azt

*) Iszonyú!

A szerk.

ajánlanók, hogy ha a m. tud. akadémia nem érti a kún szöveget, adja ki lefordítás végett Busbach Péter urnak, minthogy a kiadó szerint Busbeque goth értelmezései igen fontosak.

A, Borsszem Jankó“ kodicistái.

A francziáné.

— Mlle Suzette Colifichon naplója. —

1. Janvier. *Ma léptem Mme Orvát házába. Az asszony comme ci-comme ga. »Örülni fogok, ha jól érzi köztünk magát«, mondta az az asszony. Az ur mogorva. »Járjon a nőm kezére!« Ennyit mondott csak. Két kis lány; egyik 5 éves, a másik 6. Ezekkel fogok hát vesződni. Correpétlajak velők. Talán bizony még sétálni is vigyem? Gyerekekkel napjában 3-szor imádkoztam. Rabszolgaság!*
8. Janvier. *Gyermekem már 8-kor ébren. Az ember ki sem alhatja magát. Gyöngye kávét miatt a szakácsnét kérdőre akartam vonni. Asszony azt mondta, ez az ő dolga. Szobalány nem akarja ruhámat tisztítani. Asszony gyermekkel ma d. u. látogatába ment. Ur még mogoróbb. Voltam a korzón a kávéházban. 7-kor jöttem haza. Asszony görbén nézett rám. Hiszen kapuzás előtt jöttem. Kiállhatatlan!*
9. Janvier. *Ez már sok! Szakácsné a piacra, asszony a fürdőbe. Gyerekeknek én főzök csokoládét! A nagyobbik gyerek részére anyi születés napjára francia köszöntőt is én fogalmaztam! — Az asszony este színházba megy. Kíváncsi vagyok, valjon magával visze-e?*
10. Janvier. *Az ur arra figyelmeztetett ma, hogy a »mème« fölé nem accent grave jó, hanem accent circonflex. Mosolyogva mondtam neki, hogy igaza van, s ő nem mosolygott. Unalmas fráter! Dresszírozza maga a tacsikóit!*
11. Janvier. *A család elment. Egyedül kellett ebédelnem. A szakácsné egy csudar perszóna! 11 órakor nem akart nekem omelettet csinálni; azt mondta, erre az asszonynak külön engedélyre szükséges. Ebben a hában meg nem vénülök.*
12. Janvier. *Délután a két kölyökkel sétálni voltam. A Korzón át a Váci-utczába mentem. Egy bolból nyájasan mosolygott ki egy kedves kis szöke calicot. Olyan aranyos bajuszkája van neki! A gyerekeket előre küldöttem s beszélgettem vele. Ezt Hörzsike otthon azon melegen mesélte el a mamájának. Asszony azt mondta, hogy urakkal akkor beszélgessek, ha az ő gyermekei nincsenek jelen, azaz amikor magam sétálok. Talán bizony csak egyszer két héten, mint a szolgáltató? Van eszemben! Mit gondol ez az asszony? Holnap mancsellákat vasaljak. Hisz ez mindig szebben jó. Hát az alsó szoknyákat ne én kolmizzam? A gyerekek harisnyáját ne én stoppoljam? Holnap szölok az asszonnyal.*
13. Janvier. *Felmondott. Bánom is én. Örülök, hogy ezen a harpián, ezeken a kölykökön, ezen a boszhaft szakácsnén tudhatok. Az ilyen népség azt hiszi, hogy azért a rongyos pár forintért az ember a rabszolgáltójuk. Hogyis ne? Pas si bête! Legalább 2 hétre van szükségem, míg ebből a zaklatásból magamhoz térek.*
14. Janvier. *Déli 1 óra. Szabad vagyok! Holnap az én kis buchhalteremmel leszek egyedül. Egyedül! Ő szeret! . . . Este rózsaszín dominót váltok s a volt gazdámnak majd sugok egy pár dolgot a feleségéről. Ugy kell neki!*

METAMORFÓZISOK.

— Sylvesteri ólom-öntés helyett. —

TISZA LÁSZLÓ.

LUKÁCS BÉLA.

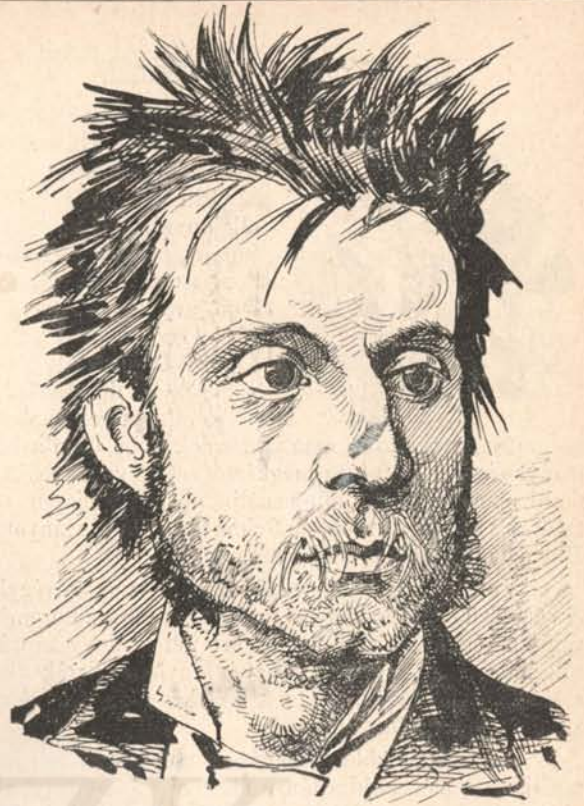
PRILESZKY TÁDÉ.

WAHRMANN MÓR.

EZ A MÓRICZ PÁL.

EMMER KORNÉL.

EZ RABI JÓKAI.

SZILÁGYI DEZSŐ.

Blau Kóbi az ügyvédnél.

Mmvéh, dakterlében! Oda vadjok! Hasten Zeiten! Nem todok férhez adni a Czili lányomat! Pedig ollejan szép, ollejan elegant, sopa egy kontesz. Látszik, hojd az ő tatája is todna leni arisztokrätzig. Fein vér! Ogy klaviroz mintha a Villi Deitschnál tanolta volna 20 kr. de Menüt! És olvas ollejan románokat, a mit más lány kezibe nem is mernek adni. Van a hozemányra is egy kis pénz, megkérte edj orvosi zseni, edj fiotol sebmetsző, aki kümpenálja opert is, hiszen operatör. És képzeljen, mégsem todom férhez adni a lányomat. Hát nem öti meg ere magát a gota?

Vultam már a küzjedző, az köldött az üdvéghöl. A közjedző mondta, hogy: vagy én nem adok a hozemány, vagy ha én adok, külfizetni ere illeték, hogy káprázik tüle mind a két szemem. Pénzt is kinyitgni, illetéket is — aztat én nem győzők, mikor a lakadalankor a kávé meg a czókor is meg lesz adózva!

A küzjedző köldött magához, hoid maga maj megtonitja engemet, hojd a lányé külfizetni a hozemány, akor nincs adó. És maga köldi engemet vissza a közjedzőhöz? Szeretnék todni, minek akor az ödvégy? Vagy ha már nem szeretnék todni minek az ödvégy, legoláb szeretném todni, hojd minek akor a küzjedző, ha egyik küld a másikhoz, a másik meg az egyikhez. Jönörü joriszt maga!... Mboh!

Dakterlében, aztat én nem merek cselekedni! Mert ha maj lehónyok a szememet, aztat fog mondani a Czili lányom a tübi jereknek, hojd az üvéé vót minden és még nem kapott semitse... happ! Jün most valami az eszembe. Egy idé! Ki fogok togadni a Czili lányomat és vele olá iratok, hojd ő rezigniroz és hoid semi sem nem járja neki!

Sakhodj aztán még tüh hozemányt kér tülem az a zseniál sebmetsző. Ugy se nem tudtuk sohasem khonkorirozni a keresztényekkel a hozemány tekintetbe. Csak mink zsidók adunk, maguk nem. Mert a keresztény monja: ma-ho-l-n-a-p ha meghalok, lesz a jerekéké minden. Ma holnap! Aztat meg lehet várni, gandalja magába bele a vülegény és elveszi a lányt franko. — De a zsidó mondja: iber hündert Johr, száz esztendü molva ha meghalok, lesz a jerekéké minden. Száz esztendő? mondja a vülegény; adig én nem várhatok! Lása dakterlében, azér külfizetni nekünk adni klengyele, hazemány.

Sopán sak aztat az egyet mondjon most nekem: hojd lehet kitogodni a lányomat hojd férhez adhasam? Hasten Zeiten, mikor az atyai szeretet sak ögy nyilatkozhatja magát, ha kitagadja a saját édes jerekit! Lehetne sirni — waanen kennt mer. Ha kitagadok szegényt, tüh hozemányt kér. Küzszünüm én az ollejan kitogadás, ami anyi pénzbe keröli bele!

Micsináljak, dakterlében? Én becsöletes ember vagyok. És ámbár todom, hojd az árár, amit ugy is híják hojd fináncz, ha megcsalja a polgárt, az nem csolás, sak sopán álam érdek: de én még ollejan csalást se nem csinálhatok, ami nem csolás. Inkáb kitagadok künyező szememmel a jerekemet. Inkáb sirok a kitogodásér, minthogy sirjak a péndzemér. Láson a világ, hojd a Blau Kóbi egy érzölékeny tata.

Hát sinálja meg minden és a hozemény-szerződésbe ne irjon bele, hojd így és nem úgy, hojd ne lehesen mandani, hojd a kikütés volt úgy és nem így.

Jó, hojd eszembe jutja etül nekem a molt expens nóta. Mmvéh, de szomoró nóta! Dakterlében, mit gandal? Fülirja künterenz. Ha én nem mondok el magának mi a baj, hát hojd tudna maga elindolni a pürün? Hiszen magának kel én velem beszélni, nem én nekem magával, ha maga akar leni egy prókátor!

Aztán: mi jototta eszibe fülebezést nekem fülszámítani? Nem elég hojd maga elvesziti az én pürimet, hát még én fizesek a fülebezést? Ne vesztete volna el! Mit bánom én? Mit tartozza ez magát én reám?

Hasten Zeiten!

Servas, herr dakterlében!

Tönödések.

(Seiffensteiner Solomontul.)

Alvasom az ojságba, hoid svájcz elnök agyonlütte magát, ojságok piszkelodása miatta. Istennem! Milen érzékenyek ozok a svájcziak! Mit sinálta volna az a Anderwerth, hoidha lene mogyor miniszterelnök?

Sinálják nagy lármentot, hoid nácionálbank ojevre kiadja oj tizeseket. Hát más nem adja ki ojevre tizeseket?

Különösen tetszik nekem oj banknotába a doalizmos. Vagyok etül olan nagy borát, hoid okármikor van kezembe egy tizes, szeretném ha volna kettő.

Minek oz a nép olvasás? Nem volna e job, hoidha mindenki, okit mast olvasnak, todna maga olvasni?

Naczerő astabaság, hoid egész Bodapest van te le német szinházal. Elfelejtik, hoid már ezzer kihányták.

Forcsa az a herr fün Exner az adóinspekter ór az üvé kíváncsisággal. Ógy láczik nem todja, hoid aki sokat okorja todni, nem sakáig él. De ha már mint ünjlkos akarja kimölni, választná magának legoláb valami más hathatós szert.

Titán Laczi a koronában.

Átok és földren-
gés!

Nem elég tehát, hogy összeesküdtek ellenem az élő hitványság milliárdjai sőt billiárdjai; nem elég, hogy hervadhatatlaná belüli babérjaimat megkeserítik a kaján Kainok! Nincs az a pereat, a melyet a fejetekre ne zúdítana sorsharagom. Midőn mint Vörösmarty »megfagyott gyermeke«, megfagyva

bár, de törve nem, büszkén állok jelenkorom magaslatán — ezek az ázalagok, ezek a csuszó-mászó amfitriónok kimondják, hogy aloe jacuta est! És kijátszák ellenem a plagiát ultimót: Petőfit.

Tehát az én orrom mostoha orr, az én orrom hamupipőke, hogy minden tömjént a holt Petőfi orra alá törtök, megfélemlítve az élő Petőfiről? Vagy azt hiszik e mocskos plebiscitumnak szivatlan tajtékot turó apró pygmelionjai, az új nemzedék e hystriografusai, hogy szabadon, Zichy Mihály nyomán, szellemek harcába keveredem velök? Soha! Én csak föltülni tudom Petőfit, de ellene föllázadni képtelen vagyok. De mortuis nil admirari.

De végre is csordultig telik Rubiconom és kimondom ama hős vezérrel, hogy: »Előre vagy hátra!« Ti Petőfi egy adóslevelével henczegték? Satnya ivadék! Lepipállak, akár egy Vézuv. Egy hálásabb utókor ez er adóslevelemben fog gyönyörködni. Ez lesz a holt költő boszuja. Assa ki egy késő hajdan ó budám amfibiotheatrumából. Mennybetornyosuló megvetésem sastnevető ormáról szánakozó gunnyal fitymállak téged, keserű végzet!

Pauli, ájn kapuczíner mit fil haut, zeksz hausbrod und lére csibuk!

VIDÉKI TROMBITA.

Zombor, 1000. 800. 80. 28. Prosinacz.

Szerebni brate Jánkó!

Itt van hozity! lesz dóga plébónak, hajnalba, hajnal előtt! Mos megszógája fizetist inepék alata. Tudom szerete vona kriszpámot a mejiken nem Pánta levelek, hanem Pánta moga lógná. Hanem zember vágyodik is vágyat nem elérni bir.

Igy van Szikra Matisa barátunk is, a ki járja, egyre járja dicsisig után is mikor már kezel van finyesighez, akkor látja, hogy nem mind arany a mi sárja.

Ipen mos hallok hogy Szuboticzán találtak kiténé rigisiget; miril constatáltak, hogy az a rigi Vojvodina foszlányai felmarad kedmeny darab, is a mibul Szikra Matisának barátjai elhatároztak hogy csínyáltatják neki insurgents diszmentéjire vadonat primet, ujjab dicsisiges nyelvcsertetisekirt a miket optyinába mutkor megeresztete. Mar az igaz hogy rettenté publiczista. Kár hogy nem Hugonak kereszteltek neki, mer ákor legaláb else aprilisba vóna neki imendán, a mi nevezetes nap, kivált nímelyiknek, a kire else aprilis hatásal van nagyon. In hiszem is hogy tekintve edigi gyézedelmeit, sikerelni fogja neki Tisza Kálmányt megbuktatni, is akor nem más lesz mint i á tárnokmester.

Csiz Máté barátunknak is van megint neki hirlápjá! Fáradhatatlan zsurnaliszta, is hirlapsajtó mellete elválaszthatatlánul otan diszelgi Ha látok étet lap mellete, mindetig eszembe jutja nekem Lukács evangyelista, imádkozza eretem. Sokra viszi még, hanem az atul fig, hogy medig él. Derik irtelmes modern férifúr, átiláján még most is struflit viseli. Ha nem vóna Mátó, dr. Hombár sem nem lehetné ojan kiténé kriminalista, mer csak Mátó barátom szolgáltatja utasításokat neki legfékkipen; monta nekem maga Hombár igyvéd tekintetes úr, a ki még azt is elárult Mató barátunkrul, hogy fenyítő vidélemkor mindkét zsebibe van zsebóra csak azir, hogy ne lehesen itet kontumacziálnyi. Most is hogy vótam Szuboticzán ojan barátságosan vóta hozám, mintha tajtik pipát csínyatatom vóna neki. Anál hidegeb vóta Szikra Matisa irántamban, anyira, hogy fagyos nízisétél kaptam náthát, amibél csak szip komediás direktornének meleg tekintete birta kigyógyítani, is ekípen szeginy májkiczám meg lette kimélve herbatea készitisitil, a mitél a findsát aligha nem fejemhez vágta vóna, ha tutta vóna, hogy anál job orvoság kigyógyította engemet — náthából, de azért, ha fejem nem is, de a szívem nekem náthát érte. Kebel megkaphátjá tile milkórságot, ami nehiz nyavalya.

Halottuk azt is hogy szabadkaelvi párt leszavaz Tisza Kálmányt — kiligyminiszternak. Eztet már esudálok; mer ha szabadkaelvi párt szavaz Tisza Kálmány elen, az ipen ojan vóna mintha plebó magamagát beperelne párbirirt; hanem azír uralkodó pártnak is szüksiges niha fére vagy hátra meni. Hiábá — mindenhova kel ilelmesig: teszemazt, hordogyugót nádból nem csinálni lehet, disznópaprikásra se nem smakol vizet innyi, s jó ha zember azt is tugya hogy az A. is B. beti kezte van kilemsig; okos ember pedig sohase nem vágott még pofon ministerelneket, hanem oberkelnert.

De elig okoskodásbul mer már indul posta, is levilt majd nem vesznek fel tilem is akkor elkisik, pedig mig akarok gratulálnyi maganak matericzát is meghini polozsájnak karácsonyra; ha elgyin akor Hombár igyvéd úr is nálam leszi is majd elbeszilgetjik bokál melete szip dógokrul. Hoza el zifiasszonyt is kinek kezit csokol maganak erekes jó barát

Zomboracz Pánta

ziskolaszéki tagja, vároaki optyinár,
bunyevacs tudós stb.

GYORS MAGYARITÁS.

Idegen. Beszélhetnék a viczispány urral?

Hajdu. Kit jelentsek neki?

Idegen. Az én nevem Ebenhöck.

Hajdu (befelé ordít.) Épenlők!..

Adja ken' tovább!

2-ik hajdu (befelé ordít.) Ehenböck!... Adja ken' tovább.

3-ik hajdu. Jelentem átossággal, itt az Éhenbögg uraság.

Börzeviczy W. M. élcezi.

Kék blanquette — die blanke Blüette! (Feun!)

A görög kérdés megoldására nézve olvasom Bismarck hercegnek azt a javaslatát, hogy Törökország Epirus helyett Krétát engedje át a görögnek. De hát ez a projektum is legyőzhetetlen nehézségekbe fog ütközni, mivel a Fényes Kapu szomorú pénzügyi helyzetében a sziget legbővebb produktumát: a krétát, ép most nem fogja nélkülözhetni. (Füh! Das hat ü biss'l ü Umvoeg gebraucht!)

*

Az angoloknak nagy veszteségeket okozott a boers. (Gewalt!)

*

Az mindegy: akár Roche-, akár Roquefort. Hogy is mondja Heine? Und es will mich schier bedünken, dasz sie alle beide... (Pitzegepore!)

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Faramond. A Futri Katalé kis lányok szelesek, de naivak.

A »Csikaj« Tinikéje más spécies: az öntudatos, koránérett kis lány.

K. F. (Sztmr.) A szatmári szini

czédula is ritkítja a párfát, midőn vastag betűvel hirdeti, hogy: »Bényeinének betegsége előtti utolsó fellépteül«. Hát honnan tudja ezt az igazgató ur? Doktor-e a direktor? Ha doktor, mit tartozik az a publikumra? Ha direktor, mit tartozik az ő ri? —

»Névnapi üdvözet.« Ha már toast-bolondgombát akar, ajánljuk a »Csikaj« naptárban a czibaki patikárius ur pohárköszöntő ét. —

B. L. (Sprn.) Tojáss Dániel bátyánk Vöröshegyi urnak mar a jó minapában számolt be a fa-kecske bőrével. A vetés megolajozását »elejében« fogjuk terjeszteni. — §. 53. Az egy csöppet sem nevetni való. Cz. superitendens ur aggodalma nem alaptalanok. —

V. J. (Libny.) Ahhoz, hogy nevetessen rajta az ember, kissé olvashatónak is kellene lenni. Így olyan, akár a kuka dadogása: inkább kínos mint mulatságos — **Nulla.** Ugy van. — »**S. B. beiktatására.**« Az igen tisztességes alkalmi óda, jobb mint sok más, mely ilyes alkalommal napvilágot lát. Nem értjük, a beküldője mi furcsaságot lehetett benne? — **F. (Zmbr.)** M. I. L. ur elismeri, hogy egy nőt lapja szerk. rovatában piszkos, bántó szavakkal illetett, s hogy ezt nem tekintti sértő eljárásnak. Valóban: az antiszemérem netovábbja ez, kombinálva durvasággal és gyávasággal. De ez végre M. urat nem bosszanthatja, hiszen csak a szerk. üzenetekben mondjuk el ezt róla.

Felölös szerkesztő: CSICSERI BORS.